

Základními východisky pro sepsání této práce bylo přijetí dvou klíčových zákonů, tj. nového zákona o sociálních službách a zákona o koncesních smlouvách a koncesním řízení, tzv. koncesního zákona. Koncesní zákon spolu s novelou zákona o veřejných zakázkách vytvořil společný základ pro právní regulaci PPP. V souvislosti se zákonem o sociálních službách se zase otevřel potenciální prostor pro vznik PPP projektů v oblasti sociálních služeb. Tím, že zákon přiznal příjemci sociálních služeb adresnou finanční dávku, vytvořil poměrně rozsáhlou možnost participace soukromého sektoru v této oblasti. Zkoumáním a porovnáváním nutných podmínek této spolupráce jsme se snažili nalézt alespoň teoretickou odpověď na naši první otázku. Protože příklad použití PPP v oblasti sociálních služeb v České republice zatím neexistuje, popsali jsme pro ilustraci a inspiraci pět zahraničních případových studií. Ačkoli víme, že ne vždy a všude lze beze zbytku využít příkladů dobré praxe z jiných zemí (mají odlišné tradice, jiný právní systém, jiné možnosti financování a často také odlišnou klientelu sociálních služeb), bylo důležité ukázat, že se tento model v sociálních službách prakticky a úspěšně využívá. Jelikož se domníváme, že metodu PPP lze úspěšně použít i v České republice, na závěr práce nabízíme teoretický model zařízení fungujícího na PPP principu, který obsahuje jak inspirativní poznatky z případových studií, tak podmínky nutné k aplikaci principů PPP v České republice.